

2026/09/13 – Προ της Υψώσεως

«οὕτως υψωθείναι δεῖ και τον υἱόν του ανθρώπου»

Για μια ακόμη φορά βρισκόμαστε μπροστά στη μεγάλη γιορτή. Κι αυτό, για να ανανεώσουμε τους προβληματισμούς μας γύρω από το μέγα τούτο γεγονός. Αλλά και τον οπλισμό μας.

Ο σταυρός δεν είναι απλώς ένα αντικείμενο της ευλαβείας μας.

Δεν είναι απλώς ένα ιερό αντικείμενο από το οποίο αντλούμε Χάρη και δύναμη.

Είναι και πρότυπο. Και πυξίδα. Και οδηγός στη ζωή μας.

Ο σταυρός του Κυρίου δεν είναι απλώς για να τον προσκυνούμε, για να παίρνουμε τα οφέλη και τις ευεργεσίες που μας παρέχει. Αλλά για να τον σηκώνουμε και εμείς οι ίδιοι επάνω στους ώμους μας.

Ο σταυρός του Κυρίου πρέπει να γίνει και σταυρός δικός μας. Αυτό το μήνυμα είναι εξαιρετικά δύσκολο. Και δύσκολο να το καταλάβει κανείς.

Ο σταυρός του Κυρίου έχει δύο όψεις. Δύο χαρακτηριστικά τα οποία έχουν άμεση σχέση με τη δική μας τη ζωή.

Σηκώνει επάνω του ο σταυρός αυτός όλους τους αναγκαστικούς σταυρούς της ζωής μας. Επάνω στο σταυρό, ο Χριστός υπέφερε τον πόνο και τον θάνατο. Τους χλευασμούς. Τις προδοσίες. Τη συκοφαντία. Τη διαβολή. Όλα τούτα είναι σύνθεση των σταυρών που σηκώνουμε όλοι μας καθημερινά.

Αυτόν τον σταυρό της μοναξιάς και της εγκατάλειψης, όπως ήταν ο σταυρός του Κυρίου, τον έζησε μόνος γιατί όλοι οι δικοί του τον εγκατέλειψαν. Αυτόν τον σταυρό λοιπόν καλούμαστε να σηκώσουμε αγόγγυστα, όπως τον σήκωσε ο Κύριος.

Δεν είναι λοιπόν ο σταυρός μόνο για να τον προσκυνούμε, αλλά και για να τον υψώνουμε. Και να τον προσκυνούμε μαζί με όλους τους δικούς μας αναγκαστικούς σταυρούς που έχει η ζωή μας. Χωρίς γογγυσμούς και παράπονα.

Στην άρση του σταυρού μας, πάντοτε βοηθός είναι ο Χριστός.

Υπάρχουν και κάποιοι άλλοι σταυροί που καλείται ο καθένας να σηκώσει. Για χάρη κάποιου άλλου προσώπου. Για χάρη των αδίκων. Όλων όσων επαναστατούν κατά του Θεού. Είναι ο σταυρός του δικαίου. Αναλαμβάνει ο ένας την ευθύνη του άλλου. Εκτίθεται σε κινδύνους για αυτόν. Τον αναπληρώνει στη θυσία. Προσφέρεται εκείνος για τον άλλο. Αυτόν που βρίσκεται σε ανάγκη. Σε δυσκολία. Σε πίεση. Να μην ξεχνούμε ακόμα ότι, ο Χριστός δεν πέθανε για τους φίλους του. Αλλά για όλους.

Ο Χριστός για τους αδικούς σταυρώθηκε. Για τον καθένα από εμάς. Τους αρνητές. Τους επαναστάτες. Τους άπιστους.

Οι συγκρούσεις μεταξύ των ανθρώπων είναι καθημερινές. Κι ο καθένας επιζητεί το δίκαιό του.

Μπορούμε σε τέτοιες περιπτώσεις ν' ακολουθήσουμε άλλο δρόμο; Το δρόμο της ανοχής και της θυσίας; Κι αυτό για τον αδελφό. Νίκη θα είναι τότε. Νίκη του σταυρού. Νίκη του Χριστού. Και... «η ειρήνη χαρίζεται».

Υπάρχει μεγαλύτερη ικανοποίηση;

Σταυρική λοιπόν η ζωή μας.

+ ο π. Γ.